

Szekszárd, 1911. június 1. – Budapest, 1975. szeptember 22.

Apja középparaszt volt. Hat elemi és négy polgári osztályt végzett; felnőttként 1957-ben elvégezte az ELTE Bölcsészettudományi Karán a történelem szakot. 1928-ban a vasútnál dolgozott, majd 1929-1930-ban kőműves tanonc volt. 1930-ban csatlakozott az illegális KMP-hez. 1933-ban politikai tevékenysége miatt két hónapi börtönre ítélték, melynek letöltése után állandó rendőrségi felügyelet alatt állt. Szakmájában már nem kapott állást, napszámos munkát vállalt, tűzifahordó volt. 1944. júniusban behívták munkaszolgálatra, 1944 végén megszökött, de szökés közben elfogták és öt évi börtönre ítélték. 1945. márciusban szabadult, májustól a Magyar Kommunista Párt városi, majd járási titkára volt; két hónapig pártiskolába járt 1945-ben, majd 1947-ben is képviselő-jelölt. 1945-től az MKP Tolna megyei pártbizottság kádere, 1948-tól a szekszárdi városi pártbizottság titkára volt. 1951. július 10-étől az Állami Egyházügyi Hivatal osztályvezetője. 1955. szeptemberben lett az Országos Béketanács papi békemozgalommal foglalkozó titkára, 1956. november 12-étől az MSZMP Tolna Megyei Bizottság agitációs és propaganda osztályának vezetője és titkárhelyettese volt. 1958. májustól az MSZMP Tolna megyei első titkára volt, funkciójából 1960. június 8-án mentették fel. 1961. november 1-jén kinevezték az Állami Egyházügyi Hivatal elnökévé, 1968-ban államtitkári beosztásba került, 1971-ben nyugdíjazták. Országgyűlési képviselővé 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront Baranya és Tolna megyei választókerületben választották, 1958. november 16. és 1967. január 28. között ismét a törvényhozás tagja volt, akkor a Hazafias Népfront Tolna megyei listájáról került be a Parlamentbe.